

Sygn. akt VII K 595/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Oławie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Kudzia

w obecności Prokuratora Barbary Szczepańskiej

po rozpoznaniu dnia 12 lutego 2014 r.

sprawy K. B.

syna H. i D. zd. B.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 grudnia 2012r. w S. na ulicy (...), wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Strzelinie w dniu 21 kwietnia 2011r. sygn.. akt II K 7/11 zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi przez okres 3 lat oraz będąc uprzednio karany za popełnienie przestępstwa z art. 178^a § 1 kk na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 7 września 2006r. sygn.. akt VI K 286/06, kierował samochodem ciężarowym marki F. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, mając 0,36 mg/litr alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

II. w dniu 30 grudnia 2012r. w M., wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Strzelinie w dniu 21 kwietnia 2011r. sygn.. akt II K 7/11 zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi przez okres 3 lat kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 244 kk

III. w dniu 28 stycznia 2013r. w S., na ulicy (...), wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Strzelinie w dniu 21 kwietnia 2011r. sygn.. akt II K 7/11 zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi przez okres 3 lat kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 244 kk

IV. w dniu 18 lutego 2013r. na drodze pomiędzy miejscowościami B. i M., wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Strzelinie w dniu 21 kwietnia 2011r. sygn.. akt II K 7/11 zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi przez okres 3 lat kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 244 kk

I. uznaje oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych w pkt II - IV części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż stanowią one ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 kk tj. przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone w pkt I i II jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. wynagrodzenie w kwocie 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt. VII K 595/13

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 7 września 2006 r., sygn. akt VI K 286/06 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. K. B. skazany został na karę 180 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki dziennej określono na kwotę 10 złotych.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11 obejmującym między innymi wyroki Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 20 października 2008 r., sygn. akt VI K 297/08, Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. akt V K 1329/07 oraz Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt VI K 100/09 orzeczono wobec K. B. łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się 14 maja 2011 r.

/Dowód: odpis wyroku – k. 18-20;

karta karna – k. 65-66/

W dniu 29 grudnia 2012 r. około godz. 9.00 K. B., mimo orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, kierował w S. na ul. (...) samochodem marki F. (...) nr rej. (...). K. B. został zatrzymany do kontroli drogowej. Przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 9.05 dało wynik 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie powtórne o godz. 9.21 wynik 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 56, 92v;

notatka urzędowa – k. 1;

protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego – 2-3/

W dniu 30 grudnia 2012 r. około godz. 11.40 K. B., mimo orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, kierował w M. samochodem marki F. (...) nr rej. (...).

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 56, 92v;

notatka urzędowa – k. 4/

W dniu 28 stycznia 2013 r. około godz. 16.50 K. B., mimo orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, kierował w S. na ul. (...) samochodem marki F. (...) nr rej. (...). K. B. został zatrzymany do kontroli drogowej. Przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 16.54 dało wynik 0,12 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie powtórne o godz. 17.11 wynik 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 56, 92v;

notatka urzędowa – k. 6;

protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego – 7-8/

W dniu 18 lutego 2013 r. około godz. 5.45 K. B., mimo orzeczonego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, kierował w B. samochodem marki F. nr rej. (...).

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 56, 92v;

notatka urzędowa – k. 10/

Oskarżony K. B. ma 42 lata, jest rozwiedziony, posiada troje dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe. Od czerwca 2013 r. przebywa w Zakładzie Karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności. K. B. był już wielokrotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji oraz wymiarowi sprawiedliwości.

/Dowód: dane personalne – k. 70,92;

dane o karalności – k. 65-66/

Oskarżony K. B. w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż miał świadomość, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych ale musiał jeździć samochodami bo nie miał innej pracy. Odnośnie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości oskarżony podał, iż „był wtedy na kacu”, czuł się dobrze.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 56, 92v/

W wyniku ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, który w toku postępowania przyznał się do winy oraz dowodach z dokumentów w postaci odpisu wyroku, kart karnej, notatek urzędowych oraz protokołów użycia urządzenia kontrolno pomiarowego.

Zgromadzone w sprawie dowody są ze sobą zbieżne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne. Były one bowiem logiczne i korespondowały z dowodami z dokumentów.

Za w pełni wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie Sąd uznał także dowody z dokumentów: odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 21 kwietnia 2011 r. sygn. akt II K 7/11, protokołów użycia urządzenia kontrolno pomiarowego, notatek urzędowych zostały one bowiem sporządzone w przepisanej formie przez osoby do tego uprawnione. Ponadto w toku całego postępowania żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawidłowości i prawdziwości.

Analiza powołanego powyżej materiału dowodowego prowadzi zatem, zdaniem Sądu, do uznania, iż K. B. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu opisanego w art. 178 a § 1 i 4 k.k. bowiem w dniu 29 grudnia 2012 r., w stanie nietrzeźwości zdefiniowanym w art. 115 § 16 pkt. 2 k.k., tj. mając 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny, jakim jest samochód marki F. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym oskarżony był już uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz dopuścił się go w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd po uprzedzeniu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zmienił ją, uznając, iż przepis art. 178a § 4 k.k. stanowi kwalifikowany typ przestępstwa i nie określa samodzielnie znamion typu czynu zabronionego, a zatem nie ma możliwości przyjęcia kwalifikacji prawnej jak to wskazano w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu swoim zachowaniem K. B. wyczerpał także ustawowe znamiona przestępstwa z art. 244 k.k.

Występek z art. 244 k.k. jest przestępstwem skierowanym przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Polega między innymi na nieprzestrzeganiu przez skazanego orzeczonego przez Sąd zakazu. W związku z tym, iż występek określony w art. 244 k.k. jest występkiem umyślnym, który może być popełniony tak z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, do jego przypisania konieczne jest ustalenie, że sprawca, nie stosując się do orzeczonego przez Sąd zakazu miał świadomość, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz, a mimo to godził się na jego naruszenie lub też powinien mieć taką świadomość.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż swoim zachowaniem oskarżony K. B. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego typizowanego w art. 244 k.k. W tym miejscu podkreślić należy, iż oskarżony lekceważy całkowicie wydawane przez Sąd wyroki i zakazy. Mając pełną świadomość niedopuszczalności swojego zachowania i obowiązującego zakazu K. B. cały czas jeździł pojazdami mechanicznymi. Uwadze Sądu nie uszedł także fakt, iż oskarżony nie tylko łamał obowiązujący go zakaz prowadzenia pojazdów, ale kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości (w dniu 29 grudnia 2012 r.) oraz także w stanie po użyciu alkoholu (w dniu 28 stycznia 2013 r.). Takie zachowanie K. B. świadczy zatem nie tylko o braku poszanowania wydawanych przez Sąd orzeczeń i zakazów, jak i też o braku poszanowania dla prawa. Zupełnie niezrozumiałym dla Sądu jest jak osoba dorosła, doświadczona życiowo, doskonale zdająca sobie sprawę z tego, iż nie może poruszać się pojazdami mechanicznymi (oświadczenie oskarżonego na rozprawie) decyduje się wsiąść do samochodu, złamać zakaz i to w dodatku w sytuacji kiedy znajduje się jeszcze w stanie nietrzeźwości lub po użyciu alkoholu.

W tym miejscu wskazać należy, iż, zdaniem Sądu okoliczność, iż oskarżony jeździł samochodem bo nie miał innej pracy nie może w żaden sposób usprawiedliwiać jego zachowania. Jest to tym bardziej oczywiste gdy zważy się na fakt, iż oskarżony kierując samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II-IV aktu oskarżenia, nie mniej jednak mając na uwadze dyspozycje art. 91 § 1k.k., Sąd przyjął, iż stanowiły one ciąg przestępstw, uprzedzając wcześniej strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej tych czynów. Zgodnie bowiem z powołanym powyżej przepisem ciąg przestępstw jest odmianą zbiegu rzeczywistego przestępstw, a dla jego przyjęcia wymagane jest popełnienia przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku, tożsamość kwalifikacji, krótkie odstępy czasu, podobny sposób popełnienia. Tożsamość kwalifikacji oznacza, że każdy z czynów sprawcy wypełnia ten sam ustawowy zespół znamion. Podobny sposób oznacza natomiast wykorzystywania przez sprawcę tej samej powtarzającej się sytuacji (sposobności) lub też używania tych samych narzędzi.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wypełniło przesłanki z art. 91 § 1 k.k. albowiem K. B. w dniach 30 grudnia 2012 r., 28 stycznia 2013 r. i 18 lutego 2013 r., a zatem zanim zapadł wyrok, popełnił trzy czyny o tożsamej kwalifikacji prawnej, w takich samych okolicznościach.

Przy uwzględnieniu wszystkich powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 kk Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu i wymierzył mu, przy zastosowaniu zasady asperacji, karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wybór zasady wymiaru kary łącznej uwarunkowany winien być przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy poszczególnymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (por. Komentarz do art. 85 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] J. Giezek (red.), N. Kłaczyńska, G. Łabuda, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, LEX, 2007. Stan prawny: 2007.09.01). Sąd zastosował zasadę asperacji (tj. częściowej absorpcji) uznając, iż za takim ukształtowaniem kary łącznej przemawia zarówno pewna zbieżność miejscowa (czyny popełnione głównie w S. i okolicach) jak i krótkie odstępy czasu oraz podobny sposób popełnienia.

W ocenie Sądu orzeczone kary jednostkowe jak i kara łączna są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, a także realizują w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kary orzeczone wobec oskarżonego czynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełniają swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Przy wymiarze kar Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk. Sąd analizował więc motywację i sposób działania sprawcy. Uwagze Sądu nie uszedł fakt, iż oba czyny popełnione przez oskarżonego należą do przestępstw umyślnych, a ponadto popełnia są przez oskarżonego nagminnie.

Sąd oceniał także postawę oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił jego stopień rozwoju psychospołecznego, warunki materialne, rodzinne i stan zdrowia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni wobec oskarżonego swoje cele. K. B. tylko w pełni odczuwając dolegliwość orzeczonej kary będzie się w przyszłości zastanawiał, zanim ponownie wstąpi na drogę przestępstwa.

Wobec oskarżonego orzekano już kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania, które następnie zostały zarządzone, kary grzywny oraz kary bezwzględne. Mimo pobytu w Zakładzie Karnym i odbyciu kar, oskarżony, jak można wywnioskować z jego zachowania, nie uświadomił sobie naganności własnego postępowania. Zdaniem Sądu ponowny powrót oskarżonego na drogę przestępstwa jest nieprzekraczalną przeszkodą do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej odnośnie postępowania K. B. w przyszłości. Jak wynika z karty karnej oskarżony w dniu 29 maja 2012 r. został warunkowo przedterminowo zwolniony z Zakładu Karnego, a już 29 grudnia 2012 r., a zatem 7 miesięcy po opuszczeniu Zakładu Karnego, ponownie złamał praco. Z dotychczasowego swojego nagannego zachowania oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków i zdaniem Sądu nie ma on zamiaru w ogóle zmienić swojego dotychczasowego sposobu życia. Oskarżony już czterokrotnie był karany za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, trzykrotnie był karany za kierowanie pojazdem mechanicznym wbrew orzeczonemu zakazowi. To wszystko pokazuje, iż dotychczasowy proces resocjalizacji

oskarżonego nie odniósł pożądanego celu. K. B. nie uświadamia sobie swojego nagannego zachowania i szuka usprawiedliwienia.

Z uwagi na powyższe brak było możliwości wymierzenia oskarżonemu, tak jak o to wnosił, kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd przeanalizował kwestię braku poprawy oskarżonego wobec wcześniejszego popełniania czynów zabronionych i orzekanych wobec niego kar. Zdaniem Sądu powrót oskarżonego na drogę przestępstwa, jest nieprzekraczalną przeszkodą do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej odnośnie postępowania w przyszłości i przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. W ocenie Sądu taki okres orzeczonego środka karnego zapobiegnie zagrożeniu jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu w szczególności w kontekście rodzaju i wagi naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa, oraz skutków naruszenia tych zasad w postaci spowodowania realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, że stosowanie tego środka karnego jest najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszającym naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości (zob. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r. sygn. VKRN106/82). W tym miejscu ponownie wskazać także należy, iż oskarżony już kilkakrotnie był karany za czyny z art. 178a § 1 k.k., a mimo to ponownie w dniu 29 grudnia 2012 r. kierował pojazdem mechanicznym będąc w stanie nietrzeźwości. Zatem koniecznym jest jego eliminacja z ruchu drogowego i w ocenie Sądu adekwatnym jest w tym przypadku okres 3 lat orzeczonego zakazu.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w związku z § 14 i ust. 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Uwzględniając aktualną sytuację materialną oskarżonego, pobyt oskarżonego w Zakładzie Karnym, na podstawie art. 624 § 1kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od opłaty.

Zarządzenie:

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego;
2. kal. 14 dni.

S., dnia 4 marca 2014 r.

SSR Izabela Nowak